

preto, lebo úrad shľadal v jednaní sť-la priestupok § 53 cit. štatútu, ačkol'vek nemožno vraj jednanie sť-lovo za priestupok ten kvalifikovať.

Nss nesdieli náhľad ten. § 1 cit. štatútu stanoví, že nikdo nesmie obytný dom alebo inú stavbu bez svolenia príslušnej administratívnej vrchnosti stavať, z tejto príčiny každú novostavbu a každú prestavbu, ktorou sa zovňajšek budovy zmení, alebo ktorou sú dotčené záujmy a práva susedov, treba oznámiť obecnému predstavenstvu cestou obecného alebo okolného notára.

§ 53 cit. štatútu stanoví, že každé porušenie záповeďí a opatrení štatútu je priestupkom a má sa trestať pokutou do 100 K sahajúcej.

Sťažnosť vidí nezákonnosť výroku žal. úradu v tom, že nešlo o takú stavbu, ktorá podliehá úradnému schváleniu, ale neprávom, lebo ako z doslovu cit. § 1 je patrno, nie len stavba obytného stavenia, ale i každej inej budovy a každá prestavba, ktorou sa mení zovňajšok budovy a dotýká sa záujmov a práv susedov, vyžaduje schválenia úradného.

Keď tedy sť-l prevádzal prestavbu, ktorou pôvodná budova bola zväčšená a ktorou následkom toho zväčšenia nastala zmena v užívaní domu suseda — že totiž tento nemohol otvoriť oblok svoj — zaiste právom mal úrad za to, že ide i prestavbu podliehajúcu schválení a právom uznal sť-la vinným priestupku v § 53 cit. štatútu stanoveného, keďže prestavba stala sa bez oznámenia zo strany sť-la.

Výtku sťažnosti, že úrad výrokom svojím riešil neprávom súkromoprávnu otázku, či sused má právo na oblok a či nie — je tiež neopodstatnená, lebo úrad neriešil otázku túto, ale len vyslovil, že stavba nebola úradne schválená a že preto sa dopustil sť-l priestupku § 53 štat. a pre tento bol potrestaný a k tomu úrad bol vo smysle § 52 cit. štatútu stanoviaceho, že o priestupkoch proti štatútu rozhodujú politické vrchnosti — oprávnený.

Naproti tomu ale uznal nss opodstatnenú výtku sťažnosti, že výrok ohľadne odstránenia budy spočíva na vadnom pokračovaní.

Žal. úrad nariadil síce odstránenie budy, ale neuvedol, z ktorého dôvodu zavazuje sť-la k odstránení tejže, menovite neuvedol či sa má tak stať preto, že bola postavená bez úradného povolenia, či preto, že stavbou tou porušené je právo susedovo na oblok a či snad preto, že ide o stavbu nebezpečnú zo stanoviska ohňo-policajného.

Keď ale úrad opomenul uviesť dôvod tohoto svojho opatrenia — znemožnil tým stránke, aby účinne bránila svoje právo.

Znemožnenie toto je ale podstatnou vadou pokračovania, lebo bráni aj nss-u, aby bezpečne prezkúmal oprávnenosť napadnutého výroku v tejto jeho časti a bolo preto napadnuté rozhodnutie, pokiaľ vyslovené ním bolo odstránenie postavenej budy, zrušeno pre vadnosť pokračovaní dl'a § 6 zák. z 22-ho októbra 1875 č. 36 r. z. z r. 1876.

Č. 1714.

Státní občanství: § 9 úst. zák. ze dne 9. dubna 1920 č. 236 sb. z. a n. nedává žadateli za přiznání státního občanství československého subjektivní nárok na jeho udělení.

(Nález ze dne 30. listopadu 1922 č. 17.919.)

Věc: Ondřej T. v H. proti ministerstvu vnitra o udělení státního občanství.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

Důvody: Ministerstvo vnitra zamítlo napadnutýn. rozhodnutím žádost st-le, aby mu ve smyslu § 9 ústavního zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 sb. z. a n. přiznáno bylo státní občanství čsl. republiky a to na základě domovské příslušnosti do Mukačeva, získané v r. 1920.

Stížnost napadá toto rozhodnutí jako nezákonné, přičítá se zákonu a mírové smlouvě.

O stížnosti této uvažoval nss takto:

St-l domáhá se přiznání čsl. státního občanství dle § 9 cit. úst. zákona; tento předpis však neurčuje žádných podmínek, za kterých by státní občanství musilo býti přiznáno těm, kdož teprve po 1. lednu 1910 získali domovského práva v území někdejšího mocnářství rakousko-uherského, jež náleží nyní čsl. republice.

V souhlasu s touto okolností stanoví odst. 2. čl. 2 a čl. 8 provád. nařízení ze dne 30. října 1920 č. 601 sb. z. a n., že ministr vnitra rozhoduje tu dle volného uvážení.

Není tedy ani v onom ustanovení zákona, ani v prováděcím nařízení pro tuto volnou úvahu žal. úřadu zákonná direktiva, z níž by mohlo býti odvozováno subjektivní právo strany na přiznání čsl. státního občanství.

Neuzná-li tedy žal. úřad vhodným, aby je st-li přiznal, nelze v tomto jeho rozhodnutí spatřovati zkrácení st-le v jeho subjektivním právu, proti kterému jediné by mohl si k nss-u dle § 2 zák. o ss stěžovati.

Z toho důvodu bylo stížnost odmítnouti jako nepřipustnou.

Pokud stížnost dovolává se mírové smlouvy — neudává ani které ze smluv mírových se dovolává — takže stížný bod tento ve smyslu § 18 zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 není konkretisován.

Byla tedy stížnost i v tomto směru odmítnuta jako nepřipustná.

Č. 1715.

Živnostenské právo: O radikovaných živnostech.

(Nález ze dne 30. listopadu 1922 č. 18.055.)

Věc: Jan a Marie K. v B. (adv. Dr. J. Tausik z Hradce Králové) proti ministerstvu obchodu stran radikované povahy živnosti hostinské.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Žal. úřad založil své rozhodnutí na právním názoru, že v Čechách může živnost uznána býti za radikovanou jen tenkrát, když spočívala od 22. dubna 1775 po 32 roků zpět počítajíc v domovním příslušenství, tedy při realitě nejméně od 22. dubna 1743 byla v pozemkové knize zapísána.

Nař. rozhodnutí... opírá se o předpisy nejv. rozhodnutí ze dne 22. dubna 1775, dvorského dekretu ze dne 25. března 1784 a dekretu dvorské kanceláře ze dne 20. února 1793.